

מעין אבן

לא אחלץ מעול החלציים

יפות ביום

1.

בְּנוֹת יָפוֹת פּוֹסְעוֹת כָּאֵן בְּרַחוּבוֹת,
פּוֹסְעוֹת לְאַט. הֵן לֹא מְמַהְרֹת.
הַשֶּׁמֶשׁ מְשַׁלַּחַת לְהַבּוֹת,
וְזֶה יָפָה לָהֶן; הֵן זוֹהָרוֹת.

הֵן מְטִילוֹת בְּנַחַת בְּעוֹלָם,
וְהָעוֹלָם מְסַבֵּיר לָהֶן פָּנִים.
אֲנִי מִבִּיט בָּהֶן בְּלֵב נִכְלָם,
וּבִז לָהֶן בְּבוֹז מְאוֹנְנִים.

2.

בָּנִים יָפִים – אֲנִי בִז גַּם לָכֶם,
לְשַׁעְרְכֶם הַמִּתְבָּדֵד בְּרוּחַ,
לְגוּף הָאֱלִילִי, הַמְשַׁתַּחֲסֵם,
לְלַסֵּת הַנּוֹשָׁאת חֵיוֹן מְרוּחַ;

בָּנִים תַּמְיָרִים, זַחְוָחִים, חֲסָרֵי בּוֹשָׁה,
גְּבָרִים בְּרוּרִים שֶׁל עֵז, שֶׁל אֹז, שֶׁל טוֹב,
שְׂדוּהָרִים כָּל לַיְלָה בְּאַשָּׁה,
בְּזִמָּן שְׂבִי דוֹהֵר סִיוֹט רָטֵב.

3.

אַתָּה הֶכִי בְּזוּי, אָדָם רַפָּה.
אַתָּה שְׁמַתְבוֹנֵן בְּצַעֲדָת
יָפוֹת־יָפִים־גּוֹפּוֹת־גּוֹפִים בְּפָה
פָּעוֹר וּמִרְיָר כְּדִין, כְּדָת,

כְּשֶׁאֵר הַבּוֹדְדִים בְּרַפְסוֹתָם,
עֵינֶיהָ בּוֹעֵרוֹת, בּוֹעֵר דָּמָה,
פּוֹלֵט מַלִּים רִיקוֹת שֶׁל מִיתָם,
אֶתָּה שְׁמַדְבֵּר אֶל עֲצָמָהּ.

יפות בלילה

1.

שְׁלוֹם בָּנוֹת יָפוֹת וְאֲרוּרוֹת.
בְּרוּכוֹת אַתָּן, שְׂדוֹת עִם כֶּתֶם חֵן.
אֲנִי מִזְמִין אֶתְכֶן שׁוֹרוֹת-שׁוֹרוֹת
לִפְשֵׁט צוּרָה וּדְמוּת מַעֲלִיכֶן –

לְבוֹא אֵלַי, אֶל מִטְתִּי לְבוֹא,
לִפְתַּח לִי אֶת שְׁתֵּי דִלְתוֹת הַשַּׁעַר;
אֲשַׁפֵּךְ וְאִזּוּ אֲשׁוּב לְמַחְבּוֹא,
בְּטָרֶם יִנָּעֵץ בְּכֶן הַתַּעַר.

2.

הַלֵּילָה כְּבֵר הַזְקִין, בָּנוֹת יָפוֹת.
אֲנִי עוֹדִי צָעִיר וּמִיָּחָם.
זֹאת הַשָּׁעָה לְבוֹא, חַיּוֹת טוֹרְפוֹת,
אֲפֹשֶׁר עוֹד לְהַבְעִיר אֵשׁ בְּפִתְחָם.

הֲרִי הַשֶּׁמֶשׁ מִמִּילָא תִזְרַח,
וּבְכָל מְקוֹה אַתָּן עֵרוֹת: אֵין טַעַם
לְהִשָּׂאֵר לְבַד בְּלֵב הַפֶּרֶךְ;
בְּלֹאוֹ הֵכִי אוֹרֵב לָכֵן הַתַּעַר.

3.

בְּנוֹת יָפוֹת, אֲנִי רִשְׁמִית נִכְנָע.
לֹא אֶחָלֵץ מֵעַל הַחֲלָצִים.
אוּלֵי עוֹד יוֹם, עוֹד חֲדָשׁ, עוֹד שָׁנָה;
עַד אֲזַ הַסּוּד יִטְמֵן בְּמִכְנָסִים.

מָה אַעֲשֶׂה? שְׁבַעְתִּי כָּכָר מִבְּכִי –
הוּא לֹא יִשְׁטֹף מִמֶּנִּי אֶת הַצֶּעֶר;
אֶרְקֹד עִם הָאִשָּׁה שְׁבִתוֹכִי,
וְאֶשְׁסֹף אֶת שְׁנֵינוּ עִם הַתֵּעַר.

יפות שלי

1.

הַחֶק אָסַר עָלַי לַחֲקֹר אֶת עֲנָג
הַמִּפְשָׁעָה שְׁלָהּ. מוֹדָה, פִּשְׁעֵתִי.
שׁוֹפֵט יָכוֹל לַחֲרֹץ: הֲרִי זֶה אָנֹס! –
נֹו, שִׁיחֲרֹץ. גּוֹפִי חֲרֹץ: נוֹשַׁעְתִּי.

וְהַחֲרִיץ הַפָּנִים אוֹתִי בְקִשִּׁי,
אֲכַל בְּסוֹף הַפָּנִים, הַפָּנִים הַיָּטֵב,
כְּשֶׁדָּם טָרִי עֵטַר לִי נֶשֶׁק-אֲשֶׁר;
עֲכָשׁוּ לְאַחֲרִים הוּא מִתְרַטֵּב.

2.

הִיא בָּאָה בְּדִיוֹק כְּשֶׁכָּבַר הַחֲלָטָתִי
לְהִתְאַבֵּד, בְּיוֹם הַלֵּדָתִי,
מִקֵּץ עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנוֹת מוֹתִי,
מֵאֲזֵ הַיּוֹם שֶׁבִטָּעוֹת נִפְלָטָתִי.

הִיא בָּאָה וְהִפִּיחָה בִּי חַיִּים,
כְּאֵלּוּ הִיא נִפְחָה בְּלוֹן לִכְבוֹד
יוֹם הַהֲלָדָת; הוּא תִפַּח מָאֹד,
וְאֲזֵ הוּא הִתְפּוֹצֵץ לִי לְקֶרְעִים.

היא לא נתנה לי לנשק אותה,
אבל נתנה בחשק כל איבר:
שדים וגם כוס וגם צואר;
הכל חוץ מנשיקה אחת פשוטה.

ינקתי את השד, את הערוה
לקקתי בה כל וריד, כל גיד רחום,
אבל שפתייה – הן מחוץ לתחום;
אסור היה לקרא לה: אהובה.